

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Jitky Zavřelové a soudců Mgr. Jana Čížka a JUDr. Věry Šimůnkové ve věci žalobce **D. B.**, bytem X, zastoupeného JUDr. Dušanem Strýčkem, advokátem se sídlem Mariánské údolí 126, Příbram, proti žalovanému **Krajskému úřadu Středočeského kraje**, se sídlem Zborovská 11, Praha 5, za účasti osoby zúčastněné na řízení **L. B.**, bytem X, zastoupené JUDr. Martinem Čížkem, advokátem se sídlem Petýrkova 11, Praha 11, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 1. 2016, č. j. 163922/2015/KUSK,

t a k t o :

- I.** Rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 1. 2016, č. j. 163922/2015/KUSK, a rozhodnutí Obecního úřadu Milín ze dne 11. 9. 2015, č. j. 178/2015-14/M, **se zrušují** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II.** Žalovaný je povinen zaplatit žalobci na náhradu nákladů řízení částku **11.228,-Kč** k rukám zástupce žalobce JUDr. Dušana Strýčka, advokáta se sídlem Mariánské údolí 126, Příbram, do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- III.** Osoba zúčastněná na řízení **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) podanou dne 3. 3. 2016 se žalobce domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 1. 2016, č. j. 163922/2015/KUSK (dále jen „napadené

rozhodnutí“), jímž žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Obecního úřadu Milín (dále jen „stavební úřad“) ze dne 11. 9. 2015, č. j. 178/2015-14/M. Tímto rozhodnutím stavební úřad na žádost osoby zúčastněné na řízení dodatečně povolil stavbu rodinného domu a stavební úpravy původní navazující hospodářské části budovy č. p. x na pozemcích p. č. xxv k. ú. O. u T. (dále jen „stavba“).

Žalobce předně namítal, že ve věci rozhodovala podjatá úřední osoba, a to referentka stavebního úřadu R. M. (dále též „úřední osoba“). Poukázal na to, že námitku podjatosti vznesl již v průběhu řízení před stavebním úřadem, avšak služebně nadřízený starosta obce ji zamítl. Podjatost úřední osoby žalobce dovozuje z toho, že podle jeho názoru úřední osoba v souvisejících řízeních podle stavebního zákona několikrát pochybila a činila nestandardní kroky. Je proto vyloučena pro svůj poměr k věci samé, neboť má tendenci své protiprávní kroky dodatečným stavebním povolením legitimizovat. Za pochybení úřední osoby žalobce považuje, že při kontrolách stavby v rámci řízení o původním stavebním povolení nezjistila, že stavba byla prováděna v rozporu se stavebním povolením, stavbu nezastavila ani nezahájila řízení o jejím odstranění, a že v tomtéž řízení nejednala s žalobcem jako účastníkem. Dále po zrušení stavebního povolení přerušila ihned řízení o odstranění stavby, ačkoliv osoba zúčastněná na řízení nepředložila dostatečnou projektovou dokumentaci. Měla taktéž vyzvat samotného žalobce, aby doložil stavební povolení ke stavbám na jeho pozemcích a vyhrožovat rozhodnutím o odstranění těchto staveb.

Vedle toho žalobce namítal nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, neboť má za to, že z odůvodnění napadeného rozhodnutí není zřejmé, jaká učinil skutková zjištění a jaké jsou jeho právní závěry. Žalovaný se v první řadě nevypořádal s jeho odvolacími námitkami ohledně nesouladu stavby s územním plánem obce. Pouhé konstatování, že stavba splňuje požadavky příslušné prováděcí vyhlášky, je nedostatečné. Žalovaný přehlédl rovněž námitky, které žalobce vznesl během místního šetření a které shrnul ve svém vyjádření k podkladům. Nevypořádal se ani s námitkou, že stavba je vyšší a zahrnuje nový přístavek oproti původní stavbě na tomtéž místě a její výška (9,210 m po hřeben střechy) je neúměrná ve vztahu k okolní zástavbě. Nelze argumentovat pouze tím, že stavba stojí v intravilánu obce na místě původního objektu, neboť nově budovaná stavba musí odpovídat regulativům daným územním plánem obce. Žalovaný se rovněž nezabýval námitkou, že projektová dokumentace k dodatečnému stavebnímu povolení nesouhlasí se skutečným stavem, což dokládá skutečnost, že z jižního pohledu je jasně patrná asymetrie sklonu střešních křídel. Se zásadní námitkou neoprávněných imisí pohledem z oken stavby se žalovaný vypořádal jen vágní argumentací, která je vytržena z kontextu a je pouze kompilací rozhodnutí soudů a komentářové literatury.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že v souvisejícím řízení zrušil rozhodnutím ze dne 11. 12. 2014, č. j. 168424/2014/KUSK, rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 3. 1. 2014, č. j. 1320/2013, kterým byla povolena změna stavby rodinného domu č. p. x v obci O. u T.. Stavební úřad pochybil tím, že pominul žalobce jako účastníka řízení a také nezjistil, že stavba byla prováděna v rozporu s projektovou dokumentací a rozhodnutím o povolení stavby. Stavební však již tyto nedostatky zhojil. Žalovaný dále konstatoval, že předpokladem pro dodatečné povolení stavby je podle § 129 odst. 2 a 3 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“) soulad stavby s územním plánem a s obecnými požadavky na využívání území podle vyhlášky č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území (dále „prováděcí vyhláška“). K námitce obtěžování pohledem žalovaný uvedl, že závěry žalovaného byly dostatečně odůvodněny a že citovaná část z rozsudku Nejvyššího soudu (neuvedl však, o jaký rozsudek

se jedná – pozn. soudu) se vztahuje k tomuto případu. Má za to, že se stavba nedotkne práv žalobce nad míru přiměřenou poměrům. Jde o stavbu v zastavěné části obce, kde jsou nemovitosti v přímých kontaktech, a nejedná se o žádnou výjimečnou situaci. Nelze dosáhnout úplného soukromí, s čímž obyvatelé obcí musí počítat. Na místě stavby navíc vždy rodinný dům stál a jeho okna byla situována směrem na pozemek žalobce včetně dvora. Zamítnutím žádosti o dodatečné povolení stavby by naopak byla nad míru přiměřenou poměrům dotčena osoba zúčastněná na řízení, neboť umístění stavby odpovídá určenému využití pozemku. Žalovaný navrhl, aby žaloba byla zamítnuta.

Žalobce v replice k vyjádření žalovaného uvedl, že žalovaný si je nepochybně vědom vlastních pochybení, která vedla k tomu, že zcela nezákonný postup stavebního úřadu napadeným rozhodnutím legitimizoval. Tvrzení, že na stejných základech původní stavby vznikla stavba nová, považuje za nepravdivé, neboť je zřejmé, že byly vybudovány zcela nové betonové základy, na nichž vyrostl nový dům. K otázce omezení vlastnických práv žalobce uvedl, že na tuto otázku žalovaný nahlíží formalisticky a nelze s takovým postojem souhlasit.

Osoba zúčastněná na řízení ve svém vyjádření uvedla, že mezi ní a žalobcem trvají dlouholeté sousedské neshody a vnímá proto žalobu jako jednání, jehož cílem je snaha uškodit jí i za cenu šikanózního výkonu práv. Namítanou podjatost úřední osoby žalobce dovozuje jen z jejího pochybení v řízení. Takové skutečnosti ovšem nemohou být důvodem vyloučení úřední osoby. K namítané nepřezkoumatelnosti uvedla, že napadené rozhodnutí obsahuje náležité odůvodnění. Žalovaný měl povinnost se vypořádat s napadeným rozhodnutím pouze v rozsahu námitek uvedených v odvolání a nemohl se tedy zabývat námitkami uplatněnými při místním šetření v rámci řízení před stavebním úřadem. S odvolacími námitkami se přitom žalovaný řádně a srozumitelně vypořádal. Zabýval se i otázkou imisí pohledem z nově vybudovaného domu a odůvodnil, proč je v tomto směru rozhodnutí stavebního úřadu správné. Závěrem uvedla, že bylo prokázáno, že stavba je v souladu s územním plánem obce, resp. cíli a záměry územního plánování, není v rozporu s veřejným zájmem a byly tak splněny podmínky pro dodatečné povolení.

Z obsahu správního spisu stavebního úřadu ve věci sp. zn. 1320/2013 soud zjistil, že osoba zúčastněná na řízení podala dne 27. 11. 2013 žádost o stavební povolení ke stavebním úpravám rodinného domu č. p. x na pozemku p. č.x v k. ú. O. u T. Stavební úřad vydal rozhodnutí ze dne 3. 1. 2014, č. j. 1320/2013, kterým stavební úpravy povolil. Na základě žalobcova odvolání žalovaný rozhodnutím ze dne 11. 12. 2014, č. j. 168424/2014/KUSK, stavební povolení zrušil a věc vrátil stavebnímu úřadu k novému projednání s odůvodněním, že stavební úřad opomenul žalobce jako účastníka řízení a že nedochází pouze ke stavebním úpravám stávající stavby, nýbrž byla původní stavba odstraněna a na jejím místě je budována stavba nová. Usnesením ze dne 3. 2. 2015, č. j. 1320/2013 – 11/M, stavební úřad řízení o žádosti o vydání stavebního povolení zastavil pro bezpředmětnost podle § 66 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) z důvodu, že stavba již byla rozestavěna.

Z obsahu správního spisu stavebního úřadu ve věci sp. zn. 150/2015 soud zjistil, že v návaznosti na zastavení stavebního řízení stavební úřad zahájil z moci úřední dne 11. 2. 2015 řízení o odstranění stavby. Stavební úřad usnesením ze dne 18. 3. 2015, č. j. 150/2015-4/M, řízení o odstranění stavby přerušil, neboť osoba zúčastněná na řízení podala žádost o dodatečné povolení stavby. Proti usnesení o přerušení řízení podal žalobce odvolání, v němž namítal, že k žádosti o dodatečné stavební povolení nebyla předložena

dostatečná projektová dokumentace a dále též podjatost stavebního úřadu. Rozhodnutím ze dne 19. 5. 2015, č. j. 073556/2015/KUSK, žalovaný zamítl odvolání a usnesení o přerušení řízení potvrdil. Řízení o odstranění stavby bylo zastaveno usnesením stavebního úřadu ze dne 8. 2. 2016, č. j. 150/2015 – 10/M, neboť dne 11. 1. 2016 nabylo právní moci rozhodnutí stavebního úřadu o dodatečném povolení stavby.

Z obsahu správního spisu stavebního úřadu ve věci sp. zn. 178/2015 soud zjistil, že osoba zúčastněná na řízení podala dne 16. 2. 2015 žádost o dodatečném povolení stavby. Prováděním úkonů v řízení byla pověřena dotčená úřední osoba. Dne 16. 4. 2015 podal žalobce námitku podjatosti úřední osoby (podání obsaženo ve spise sp. zn. 1320/2013 – pozn. soudu). Tato námitka byla usnesením nadřízeného dotčené úřední osoby - starosty obce ze dne 7. 5. 2015, č. j. 178/2015, zamítnuta, což v návaznosti na odvolání podané žalobcem potvrdil i žalovaný rozhodnutím ze dne 24. 7. 2015, č. j. 100947/2015/KUSK.

Z protokolu o ústním jednání spojeném s místním šetřením ze dne 15. 7. 2015 (pravděpodobně se jedná o chybné datum, neboť ústní jednání bylo nařizováno na den 16. 7. 2015 v 10.00 – pozn. soudu) vyplynulo, že k jednání se dostavili mj. i žalobce a jeho zástupce. Stavební úřad provedl prohlídku stavby, v protokolu je však uvedeno, že osoba zúčastněná na řízení neumožnila žalobci ani jeho zástupci vstoupit na pozemek stavby. Zástupce žalobce při jednání namítl, že dotčená úřední osoba je podjatá. Mezi dalšími námitkami uvedl, že stavba není v souladu s územním plánem obce O., neboť překračuje 30 % limit zastavitelnosti pozemku a obsahuje tři podlaží. Stavba je rovněž vyšší než původní stavba a neodpovídá stavebnímu projektu. Okna na západní části objektu představují naprostou ztrátu soukromí žalobce. Nesouhlasil s tím, že jde z části o stavbu nového domu a z části o stavební úpravy původní hospodářské části, neboť podle něj byla celá původní stavba z převážné části zdemolována a na jejím místě byla vytvořena stavba nová včetně základů. Žalobce následně dne 17. 7. 2015 podal stavebnímu úřadu vyjádření k podkladům rozhodnutí, v němž podrobněji rozvedl své námitky z jednání a poukázal na to, že mu nebylo umožněno se účastnit ohledání uvnitř stavby.

Dne 11. 9. 2015 vydal stavební úřad rozhodnutí, kterým dodatečně povolil stavbu. Pokud jde o žalobcem vznesenou námitku podjatosti, odkázal stavební úřad na usnesení starosty obce, kterým byla tato námitka zamítnuta. Při hodnocení souladu stavby s územním plánem obce O., vycházel stavební úřad z regulativů, které pro dané území stanoví limit maximálního přípustného zastavění 30 % a ponechání alespoň 60% pro zahrady a zeleň. Výška zástavby je připuštěna pouze do dvou nadzemních podlaží. Stavební úřad konstatoval, že se stavba nachází v ploše zastavěného území a nejedná se o plochu pouze určenou k zastavění. Ani stávající zástavba nesplňuje stanovené regulativy pro tuto plochu, ať již jde o zastavěnost pozemků, výšku staveb atd. Stanovené regulativy proto nelze uplatnit na předmětnou stavbu, která má stejný půdorys, výšku i objem jako původní objekt, který nahradila. Pokud jde o ztrátu soukromí v důsledku osazení oken směřujících na pozemek žalobce, konstatoval, že se stavba nedotkne práv žalobce nad míru přiměřenou poměrům. Nelze vycházet pouze ze subjektivních hledisek daných způsobem života žalobce. Stavba splňuje požadavek sedmimetrové vzdálenosti mezi rodinnými domy vyplývající z § 25 odst. 2 prováděcí vyhlášky. Osazení oken tedy je možné. Stavební úřad dále uvedl, že obdržel vyjádření žalobce k podkladům rozhodnutí ze dne 17. 7. 2015, aniž by se však k obsahu tohoto podání vyjádřil. Závěrem stavební úřad konstatoval, že stavba není v rozporu s územním plánem, stavebním zákonem ani jeho prováděcími předpisy.

Žalobce podal proti rozhodnutí stavebního úřadu odvolání, které žalovaný napadeným rozhodnutím zamítl a rozhodnutí stavebního úřadu potvrdil. V odůvodnění stručně popsal průběh řízení o dodatečném povolení stavby a souvisejících řízeních vedených stavebním úřadem. V rámci této rekapitulace rovněž k průběhu ohledání na místě uvedl, že zástupce žalobce byl přítomen místnímu šetření a průběžně se i seznamoval se spisovou dokumentací nahlížením do spisu. Pokud jde o uplatněné odvolací námitky, žalovaný uvedl k námitce nesouladu stavby s územním plánem, že stavba se nachází v zastavěné části obce na stejné ploše, jako byla původní stavba rodinného domu a že splňuje požadavky stavebního zákona a prováděcí vyhlášky. K námitce narušení soukromí pohledem konstatoval, že by se muselo jednat o mimořádnou situaci, při níž by bylo soustavně a závažným způsobem narušováno soukromí žalobce. Za imisi nelze považovat pouhou možnost nahlížet do oken jiné stavby nebo na sousedící pozemek. Žalovaný neshledal žádné skutečnosti svědčící o tom, že by žalobce byl pozorován nad míru přiměřenou poměrům nebo byl vážně ohrožen ve výkonu svých práv.

Žalobce navrhl, aby nad rámec skutečností zjištěných z přeložených správních spisů bylo provedeno dokazování ohledáním stavby na místě samém. Soud však s ohledem na níže uvedené závěry shledal provedení místního šetření nadbytečným a neúčelným.

Krajský soud v Praze přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná. O žalobě soud rozhodl bez nařízení jednání [§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.].

Soud se nejdříve zabýval namítanou nepřezkoumatelností napadeného rozhodnutí. Obecně lze konstatovat, že nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu může spočívat v nedostatku důvodů, anebo v jeho nesrozumitelnosti [§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.]. O nepřezkoumatelnost pro nesrozumitelnost rozhodnutí se jedná zejména tam, kde z výroku a obsahu přezkoumávaného rozhodnutí správního orgánu není vůbec zřejmé, jak vůbec správní orgán rozhodl. Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů napadeného rozhodnutí se primárně týká nedostatků odůvodnění rozhodnutí správního orgánu, jehož náležitosti vyplývají z § 68 správního řádu. O nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů se jedná zejména tehdy, pokud z odůvodnění rozhodnutí správního orgánu není patrné, proč správní orgán rozhodl způsobem uvedeným ve výroku rozhodnutí nebo jak se vypořádal s připomínkami a námitkami účastníků řízení. Vzhledem k tomu, že v dané věci žalobce namítal nedostatečné vypořádání se s jeho odvolacími námitkami, zkoumal soud, zda a jak se jimi žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí zabýval. Dospěl přitom k následujícím závěrům:

Žalovaný se v první řadě nevypořádal dostatečně s námitkou nesouladu stavby s územním plánem obce O. Žalobce v odvolání tvrdil zcela konkrétní rozpory stavby s regulativy stanovenými územním plánem (nedodržení maximální přípustné zastavitelnosti a maximálního počtu podlaží) a upozornil na to, že nové stavby musí splňovat stanovené podmínky. Žalovaný na to reagoval pouze sdělením, že se stavba nachází na stejném půdorysu jako původní objekt a je svým umístěním a stavebním provedením v souladu se stavebním zákonem a prováděcí vyhláškou upravující odstupové vzdálenosti. Skutečnostmi, jimiž žalobce odůvodňoval rozpor stavby s regulativy stanovenými územním plánem, se ovšem žalovaný nezabýval. Žalovaný tak zatížil své rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti, neboť se s žalobcem namítanými rozpory stavby s územně-plánovací dokumentací nevypořádal.

V této souvislosti nelze přisvědčit ani názoru stavebního úřadu, jenž v rozhodnutí o dodatečném povolení stavby konstatoval, že se podmínky stanovené v územním plánu na předmětnou stavbu nevztahují z toho důvodu, že pouze nahradila původní objekt, který se na jejím místě nacházel. Soud v této souvislosti připomíná, že podle § 129 odst. 3 písm. a) stavebního zákona je soulad umístění stavby s územně plánovací dokumentací jednou z podmínek vydání dodatečného stavebního povolení. Okolnost, že se v místě stavby dříve nacházela stavba, která byla z převážné části odstraněna, na povinnosti umísťovat a provádět nové stavby v souladu s územním plánem nic nemění. Rovněž skutečnost, že se v daném území, které již bylo historicky zastavěno, nacházejí i jiné stavby, které stanovené regulativy nesplňují, nemá žádný vliv na povinnost stavebníka řídit se podmínkami výstavby stanovenými v územním plánu. Žalobce v odvolání proti rozhodnutí stavebního úřadu namítal, že závěr stavebního úřadu o tom, že se podmínky pro umísťování staveb stanovené územním plánem na danou stavbu nevztahují, je nesprávný. Ani s touto námitkou se žalovaný nevypořádal, i v tomto ohledu je tedy napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

Pokud jde o námitku narušení soukromí žalobce, žalovaný velmi podrobně popsal východiska svých úvah, s nimiž lze v obecné rovině souhlasit (srov. např. rozsudek NSS ze dne 30. 4. 2012, č. j. 8 As 20/2011-131, dostupný na www.nssoud.cz). Jeho odůvodnění ovšem postrádá jakékoliv bližší vysvětlení toho, jak žalovaný promítl uvedená východiska do posouzení dané věci. Žalobce namítal, že k rušení jeho soukromí dochází pohledem na jeho dům a dvůr z oken (včetně střešních oken) na západní straně stavby přivrácené k jeho nemovitosti. Zdůraznil přitom, že původní odstraněný objekt byl historicky osazen jediným, technickým oknem. Žalovaný pouze obecně konstatoval, že neshledal žádné okolnosti svědčící pro závěr, že dojde nad míru přiměřenou poměrům k omezení práv žalobce. Z tohoto odůvodnění však nelze dovodit, jakým způsobem dospěl k závěru, že umístění oken nezakládá možnost soustavného a závažného narušení soukromí žalobce. Za dostatečné vypořádání námitky narušení soukromí nelze považovat ani konstatování stavebního úřadu opírající se o zjištění, že byla splněna odstupová vzdálenost stavby od hranic pozemku podle § 25 odst. 2 prováděcí vyhlášky. Úkolem soudu přitom není domýšlet za správní orgány, jakými úvahami se řídily při posouzení věci a o jaké skutečnosti svá rozhodnutí opřely. Rovněž platí, že nedostatky odůvodnění rozhodnutí nelze dodatečně odstranit až v rámci řízení podle soudního řízení správního. Soud tedy dospěl k závěru, že i ve vztahu k namítanému nepřiměřenému zásahu do soukromí žalobce, jsou jak rozhodnutí stavebního úřadu o dodatečném povolení stavby, tak i žalobou napadené rozhodnutí nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů.

K ostatním odvolacím námitkám se žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí nevyjádřil vůbec. Jedná se zejména o námitky, že stavební úpravy nejsou ve výroku rozhodnutí stavebního úřadu řádně specifikovány, že se stavební úřad nezabýval vyjádřením žalobce k podkladům rozhodnutí ze dne 17. 7. 2015, že provedení stavby neodpovídá předložené projektové dokumentaci a konečně že rozestavěná stavba je již užívána k bydlení. Byť by se mohly některé z uvedených námitek jevit jako nedůvodné, nezabývá to žalovaného povinnosti se s nimi alespoň ve stručnosti v odůvodnění rozhodnutí o odvolání vypořádat a uvést, proč se s nimi neztotožnil.

V rámci druhého žalobního bodu namítal žalobce podjatost úřední osoby. Podle § 14 odst. 1 správního řádu je z provádění úkonů v řízení vyloučena úřední osoba, o níž lze důvodně předpokládat, že má s ohledem na svůj poměr k věci, k účastníkům řízení nebo jejich zástupcům takový zájem na výsledku řízení, pro nějž lze pochybovat o její nepodjatosti.

Pochybnosti o nepodjatosti úřední osoby se přitom musí zakládat na objektivních skutečnostech, nedostačují pouhé domněnky účastníka řízení o tom, že úřední osoba není nestranná. V daném případě žalobce spatřuje důvody podjatosti úřední osoby výlučně v postupu stavebního úřadu v řízení o dodatečném povolení stavby a v souvisejících řízeních. Takové skutečnosti však nemohou být samy o sobě důvodem vyloučení úřední osoby, neboť se nejedná o žádný z důvodů podjatosti uvedený v § 14 odst. 1 správního řádu. Pokud žalobce tvrdí, že sledovaným zájmem dotčené úřední osoby bylo legitimizovat své protiprávní kroky v přechozích řízeních, jedná se o pouhou spekulaci, která nesvědčí o tom, že by úřední osoba měla jakýkoliv vztah k účastníkům řízení, jejich zástupcům nebo k předmětu řízení. Tvzení žalobce o tom, že mu bylo vyhrožováno rozhodnutím o odstranění jeho staveb, není zachyceno ve spisech správních orgánů a ani žalobce toto tvrzení ničím nedoložil. Za těchto okolností tedy shledal soud žalobní námitku týkající se podjatosti úřední osoby nedůvodnou.

Závěrem tak soud shrnuje, že shledal žalobu důvodnou, neboť napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Soud proto podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. bez jednání zrušil napadené rozhodnutí žalovaného a věc mu vrátil k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). S ohledem na skutečnost, že zjištěné nedostatky odůvodnění se týkají i rozhodnutí stavebního úřadu a také jeho postupu v řízení o dodatečném povolení stavby, zrušil soud zároveň i toto prvostupňové rozhodnutí (§ 78 odst. 3 s. ř. s.). Právním názorem, který soud vyslovil v tomto rozsudku, jsou správní orgány v dalším řízení vázány (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. tak, že uložil žalovanému povinnost zaplatit náhradu nákladů řízení žalobci, který byl ve věci plně úspěšný. Náhradu nákladů řízení tvoří odměna advokáta ve výši 6.200,- Kč za dva úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení, podání žaloby) po 3.100,- Kč podle § 7 bod 5., § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“), náhrada hotových výdajů ve výši 600,- Kč za dva úkony právní služby podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu a zaplacený soudní poplatek za podání žaloby ve výši 3.000,- Kč. Zástupce žalobce je plátcem daně z přidané hodnoty, k nákladům řízení tak patří i náhrada za daň z přidané hodnoty v sazbě 21% ve výši 1.428,- Kč. Celkem tak činí náhrada nákladů 11.228,- Kč.

Osoba zúčastněná na řízení podle § 60 odst. 5 s. ř. s. nemá právo na náhradu nákladů, neboť jí nebyla soudem uložena povinnost a zároveň ani nenavrhla přiznání nákladů řízení z důvodů zvláštního zřetele hodných.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí,

proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 15. března 2017

Mgr. Jitka Zavřelová, v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost:
Božena Kouřimová

Rozsudek byl vyhlášen dne 15. března 2017 (§ 49 odst. 11, § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů).